

[Arne Christiansen.]

tiltrædelse af De europæiske Fællesskaber, i en dagsorden af 1. februar 1973 og i to beretninger afgivet af markedsudvalget henholdsvis 29. marts 1973 og 14. juni 1974. Alene dette, at man 4 steder kan finde hjemmel for denne pligt, vel at mærke en hjemmel, der er tilvejebragt over flere år, viser, at vi her befinder os på et område, hvor der stadig høstes nye erfaringer. Derfor har markedsudvalget også forudset ny revision af de to beretninger, der faktisk virker som en slags forretningsorden for markedsudvalget, og hvis indhold er tiltrådt af de på de daværende tidspunkter siddende regeringer.

Det er måske værd at bemærke, at intet andet EF-land har et så omfattende parlamentarisk kontrolsystem med EF-politikken som Danmark. Så sent som i sidste uge gjorde engelske embedsmænd studier i Danmark med henblik på det engelske markedsudvalgs fremtidige arbejdsform.

Som sagt gøres der stadig nye erfaringer, og således vil det blive ved med at være, for EF-samarbejdet vil selvfølgelig aldrig blive noget statisk. Mange gange vil der være tale om skøn. Sker der fejl eller forsømmelser, bør de naturligvis også drøftes.

Man kan så spørge: hvad er det for fejl eller forsømmelser, der har været startsignal til denne forespørgselsdebat? Oprindeligt var der jo i flere partier tilsyneladende ikke en umiddelbar politisk vilje til at oprette en EF-observatørpost ved FN, men da det blev klart, at Danmark allerede ved sin tiltrædelse af Romtraktaten i princippet havde accepteret en sådan udvikling, og at indtil flere tidligere socialdemokratiske ministre ikke burde være ukendte med sagen, så accepteredes jo også beslutningens faktiske indhold. Så var altså det udenrigspolitiske argument for kritik faldet væk, tilbage stod den formelle behandling, som i dag drøftes.

Jeg kunne fristes til at gøre forhenværende statsminister J. O. Krag's ord til mine. Han sagde i mandags i en udtalelse til Aktuelt om EF's observatørstatus ved FN:

„Set med mine øjne er det en helt udramatisk hændelse.

Sagen kan ikke have den helt store betydning.“

Og senere:

„Jeg forstår ikke, at de danske EF-modstandere modsætter sig.“

Det var altså den tidligere statsministers vurdering af denne sag.

Jeg skal ikke her gentage udenrigsministerens redegørelse for sagens forløb, men jeg finder det beklageligt, at et sådant spørgsmål i den grad kan bidrage til at vende opmærksomheden fra de store linjer, der burde være det centrale i en EF-debat, en debat, der alt for længe har været forsømt fra tilhængerens side. Man kan så hver for sig gøre sig sine tanker om, i hvis interesse debatten i dag egentlig føres.

Hertil er så kommet spørgsmålet om behandlingen af EF-budgettet. Jeg skal ikke bruge tiden på detaljer, kun understrege, at der er tale om budgetforslag, som skal viderebehandles i EF-Parlamentet, og at udenrigsministeren jo allerede i sidste uge under åbningsdebatten og på ny i dag fra denne talerstol har tilkendegivet, at hvis det ønskes, er han parat til at finde en ny procedure for budgetbehandlingen i markedsudvalget.

Det er altså disse to punkter, der i dag danner baggrund for en forespørgsel, der bl. a. taler om førelsen af landets markedspolitik. Det må derfor være rimeligt også at pege på, at markedspolitikken heldigvis er andet og mere, at resultatene indtil i dag — og de bør i hvert fald heller ikke ignoreres — er tilvejebragt af en markedspolitik, der ikke på noget tidspunkt eller under nogen regering har været et flertal imod, en markedspolitik, der ikke har givet anledning til afgørende kritik. De økonomiske fordele af EF-medlemskabet, som var et hovedargument for dansk tilslutning, er blevet opfyldt. Valutaindtjeningen er øget med mere, end det var forudset. Kronens værdi er stabiliseret, devaluering undgået, og toldafviklingen fortsætter til gavn for dansk erhvervsliv.

Jeg har fundet det rigtigt og nødvendigt kort at drage disse synspunkter frem, ikke for at starte en regulær markedsdebat, hvor nødvendig en sådan end kunne være. Jeg vil derfor her med anledning i forespørgselsdebatten udtale det ønske, at vi kunne få en markedsdebat inden alt for længe, måske omkring det topmøde, som vi må forvente i løbet af en halvanden måned. Hvis så yderligere debatten i dag kan bidrage til at fremme samarbejdet mellem regeringen og markedsudvalget og dermed mellem regeringens